

Produktionskraft, det her drejer sig om, og tilmed vort Lands vigtigste. Af alle Produktionskræfter er selve Landets Indbyggere, selve Menneskene, den vigtigste. Det gælder om fysisk og moralsk at opretholde disse Hjem og disse Personligheder, ogsaa det er et Led i Arbejdet for under den herskende Krise at opretholde Landets Produktionskraft, saaledes at vi, saa snart det lysner — og der er jo nu Tegn paa, at det begynder at lysne —, kan tage fat med fuld Kraft og fra alle Sider føre vort Land fremad mod sundere og lysere og lykkeligere Forhold.

Stensballe: Det Lovforslag, den højtærede Socialminister har forelagt, er jo ikke vanskeligt at overse, idet Teksten foruden Ikrafttrædelsesparagraffen kun indeholder to Paragraffer. Men er det ikke vanskeligt at overse, saa er det paa den anden Side, forekommer det mig, ikke særlig vel begrundet, thi der foreligger ikke, det, jeg kan se, tilstrækkelige Oplysninger til, at man overhovedet kan skønne, at det virkelig skulde staa saa trangt til, som den højtærede Minister i Dag har villet give det Udseende af. Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte Paragraffer nu til at begynde med, den højtærede Minister har jo fuldt ud gjort Rede derfor. Men for begge Paragraffers Vedkommende gælder det, at de, hvis de blev gennemført, vilde medvirke til at forringe det forsikringsmæssige Grundlag i Arbejdsløshedsloven, og allerede af den Grund maa jeg tage Afstand fra Lovforslaget. Dette vilde den højtærede Minister ikke rigtig indrømme, men jeg skal nærmere paavise, hvorledes det forholder sig dermed.

Jeg skal allerførst erindre det høje Ting om, at naar mit Parti i 1924 ved Revision af Arbejdsløshedsloven gik med til at lade det Maksimum af Dagpenge, der kan udbetales i vedtægtsmæssig Understøttelse, blive staaende ved det forhøjede Beløb, der var indsat under Krigen, naar vi gik med til at stryge Kontrollkortene for vedtægtsmæssig Understøttelse, som tidligere var indført, naar vi gik med til at indføre fastere Regler for Afgørelsen af, hvorvidt der foreligger ekstraordinær Arbejdsløshed i et Fag eller ej, naar vi gik med til alle de mange Bestemmelser, der den Gang blev indført, da skete det i høj Grad, fordi vi samtidig fik Medlemmerne af Kasserne gjort mere økonomisk interesserede, ikke blot i den vedtægtsmæssige Understøttelse, men ogsaa i den ekstraordinære. Forholdet er jo det, at det Antal

Dage, Medlemmerne kan faa fortsat Hjælp i, udelukkende er afhængigt af, hvor mange Dage de selv betaler den vedtægtsmæssige Understøttelse. Det lykkedes os den Gang at faa Medlemmerne til at betale mere til Kasserne, idet Medlemmerne fra at betale nogle og halvtreds Procent gik op til at betale et Par og tres Procent. Det, der nu er foreslaaet, er at gaa tilbage igen, det er at svække Medlemmernes Interesse for det forsikringsmæssige Grundlag, som Loven af 1924 er bygget op paa. Den højtærede Minister sagde, at Arbejdsløshedsloven kunde ikke være urørlig. Nej, der kan være Enkeltheder i Loven, som jeg ogsaa godt kunde tænke mig, man tog op til Overvejelse, men jeg maa rigtignok sige, at jeg vilde finde det naturligare, at disse Overvejelser da fandt Sted i en roligere Tid end den nuværende, ikke midt under en Krise. Forholdet er dog dette, at vi endnu ikke har nogen Erfaring for, hvorledes hele tredie Afsnit af Loven, det, der vedrører den ekstraordinære Arbejdsløshed, virker under en Krise, thi vi staar først midt i Krisen, antager jeg. Hvad jeg derimod ikke kan gaa med til, er en Nedsættelse af Forsikringsmomentet i Loven, en Nedsættelse af det forsikringsmæssige Grundlag, altsaa en Nedsættelse af det forholdsmæssige Bidrag, som Medlemmerne selv udreder til Understøttelsen. Det er det, jeg mener, der foreslaas her, og selv om det er af midlertidig Karakter, indeholder det dog en Svækkelse af Kasserens Interesse i at opkræve det fornødne Bidrag til Opretholdelse af de forsikringsmæssige Forpligtelser. Desuden kræver det jo ogsaa Beløb af Statskassen saavel til Dækning af de ekstraordinære Tilskud til Arbejdsløshedskasserne som til den ekstraordinære fortsatte Hjælp, og jeg mener ikke, det er forsvarligt at gaa til forøgede Statsudgifter i en Tid som denne, en Prisfaldsperiode, en Periode, hvor alle Erhverv har ondt ved at klare sig, tværtimod maa man nu til at gaa den omvendte Vej: nedsætte og begrænse Statsudgifterne.

Jeg kan ikke lade være med at fremkomme med nogle Betragtninger over den ret trange Skæbne, der følger den højtærede Socialministers Lovforslag. Med mange Ord blev der i Folketinget for Jul fremsat et Lovforslag af langt videregaaende Karakter end dette, gaaende ud paa en Revision af mange Bestemmelser i Arbejdsløshedsloven. Det Lovforslag fik jo ikke nogen særlig varm Modtagelse, ikke en Gang af det socialdemokratiske Partis Ordførere og endnu mindre af det radikale Partis Ordførere, og de to andre Partier tog Afstand